

vis varighed i en kommune begrunder skattepligt til denne.

Efter den praksis, der har dannet sig på grundlag af den nugældende lovgivning, er det det personlige ophold — og ikke vedkommende skatteydere bopæl —, der er afgørende for den kommunale skattepligt. At man ved den foreslåede regel har ladet boligen være afgørende for skattepligten, således at der, når vedkommende skatteyder har bolig til rådighed her i landet, helt ses bort fra det personlige ophold, skyldes dels forenklingmæssige hensyn — de under den nuværende ordning ikke sjældent forekommende skatteansættelser uden for den egentlige hjemstedskommune (boligkommunen) og den ofte besværlige korrespondance og bevisførelse, som sådanne ansættelser giver anledning til, vil bortfalde — dels at det i almindelighed, ikke mindst i betragtning af kommunernes forpligtelser over for deres borgere, må findes at være den rimeligste ordning, at beskatningsretten ligger fast hos hjemstedskommunen, så længe den bolig-mæssige tilknytning til denne består.

Ved udtrykket »bolig til rådighed« sigtes ikke blot til bolig i eget hus eller i egen selvstændig lejlighed. Også lejede værelser, eventuelt i pensionat, hotel el. lign., vil komme i betragtning, når blot værelset til stadighed står til skatteyderens rådighed, således at udlejer under hans fraværelse er afskåret fra at disponere over det. I tvivlstilfælde vil det eventuelt kunne være vejledende, om der under fraværelsen betales samme leje for værelset, som når det benyttes af skatteyderen. En bolig, der under en skatteydere midlertidig fraværelse er fremlejet, må formentlig siges at stå til rådighed for skatteyderen, såfremt han har betinget sig ret til at opsigte fremlejemålet uden — eller med et meget kort — varsel. Det samme må antagelig gælde, hvis skatteyderens fraværelse på forhånd må forventes at ville strække sig over et bestemt tidsrum, hvad der ofte vil være tilfældet ved kursusdeltagelse, udstationering o. lign., og aftalen om fremlejemålet er indgået for dette tidsrum.

Ved forslaget om, at tilknytningen for at begrunde skattepligt skal have en varighed af mindst 3 måneder *uden afbrydelse*, således at skattepligt ikke, således som der kan være tale om under den nugældende ordning, kan opstå ved sammenlægning af flere tilknytningsperioder på mindre end 3 måneder, har man lige-

ledes haft forenklingmæssige hensyn for øje. Reglen er i denne henseende i overensstemmelse med skattelovskommissionens forslag.

Bestemmelsen i forslaget § 2, stk. 2, om skattepligtens overgang fra en kommune til en anden ved flytning svarer i princippet til § 5, stk. 1, i den kommunale skattelov af 18. februar 1937. Medens det i denne bestemmelse er fastsat, at en skatteyder, der i skatteårets løb fraflytter en kommune, skal svare skat til denne indtil det tidspunkt, fra hvilket han bliver ansat til at svare skat til tilflytningskommunen, dog længst til skatteårets udgang, foreslås der her indført den regel, at en indtrådt skattepligt *uden tidsbegrænsning* skal vedvare, indtil der efter reglen i paragraffens stk. 1 indtræder skattepligt til en ny kommune. Reglen betyder en forenkling i forhold til de gældende regler og vil desuden bevirke, at det bliver vanskeligere for en skatteyder at unddrage sig kommunal beskatning.

I forslaget § 3 gives der regler for de tilfælde, at en skatteyder har skattebegrundende bolig til rådighed i mere end een kommune. Hovedreglen går her ud på, at skatten for et kvartal skal tilfalde den af kommunerne, i hvilken skatteyderen det nærmest forudgående kvartal har haft personligt ophold det største antal dage. Har han i dette kvartal ikke opholdt sig i nogen af kommunerne, eller har hans ophold i disse været af lige stor varighed, skal indenrigs- og boligministeren træffe bestemmelse om, hvilken af kommunerne skatten skal tilfalde. Afgørelsen må da træffes efter, hvad der under hensyn til samtlige foreliggende forhold må anses for rimeligt, men tilfælde af denne art vil ifølge sagens natur være sjældent forekommende.

Som ovenfor bemærket, går skattelovskommissionens forslag ud på, at skatten for hele skatteåret skal tilfalde een kommune, normalt den, i hvis folkeregister skatteyderen den 1. januar forud for skatteåret er pligtig at stå tilmeldt, dog med den undtagelse, at der, hvis skatteyderen den 1. januar har selvstændig helårsbolig stående til rådighed i en anden kommune og i det forudgående kalenderår i det væsentlige har haft lige stor opholdsmæssig tilknytning til begge kommuner, skal finde skattedeling sted mellem de 2 kommuner. En gennemførelse af kommissionens forslag ville betyde en væsentlig forringelse af stillingen for de såkaldte landliggerkommuner, der under den nugældende ordning får skat af alle